

Sygn. akt I CSK 463/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku A.B.
przy uczestnictwie G.G., S.G., Gminy K.
i Skarbu Państwa - Starosty K.
o stwierdzenie nabycia służebności gruntowej przejazdu i przechodu przez
zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 31 maja 2016 r. stwierdził nabycie przez wnioskodawcę w drodze zasiedzenia z dniem 1 stycznia 2001 r. służebności przejazdu i przechodu oznaczonym szlakiem na nieruchomości stanowiącej działkę nr [...], objętej wskazaną księgą wieczystą oraz z dniem 1 października 2005 r. służebność przejazdu i przechodu przez całą nieruchomość będącą działką nr [...]1 objętą wskazaną księgą wieczystą. Po rozpoznaniu sprawy

na skutek apelacji uczestników G.G. i S.G. Sąd Okręgowy w T. zaskarżonym postanowieniem zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że w punkcie I a) oznaczył przebieg szlaku drożnego uwidocznionego w opinii biegłego F.B. na szkicu sytuacyjnym, wpisanym do operatu technicznego nr (...) Starostwa Powiatowego w K. z dnia 19 stycznia 2016 r. wyszczególnionymi punktami i łączącymi je liniami, a w pozostałej części apelację oddalił.

Wnioskodawca oparł skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Oczywistej zasadności skargi upatrywał w naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów art. 328 § 2 w związku z art. 233 § 1, art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c. przez bezzasadną zmianę ustaleń co do przebiegu szlaku drogowego i jego szerokości, z uwzględnieniem strefy bezpieczeństwa. Ponadto Sąd ten nie odniósł się do ustaleń Sądu pierwszej instancji oraz służebności przechodu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100;

z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Wynik badania wniosku i jego argumentacji, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie prowadzi do oceny, iż stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa procesowego, które współkształtowały jego treść. W szczególności nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Powołane przez skarżącego zarzuty naruszenia prawa procesowego nie uwzględniają w miarodajnym zakresie motywów kwestionowanego orzeczenia i przeprowadzonych rozważań w kontekście przesłanek zgłoszonego żądania. Podkreślenia wymaga także, że podważanie stanowiska Sądu drugiej instancji nie może dotyczyć ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Tymczasem skarżący w skardze kasacyjnej wskazał jako naruszone jedynie te właśnie przepisy i na tych zarzutach oparł zarówno skargę kasacyjną, jak i wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

